

On ciltlik kabaca 5000 sayfa olan bu romanı ortaokul üçte iken okumuştum, hatırladığım kadarıyla da hepsini okumamıştım. Yaklaşık 15 yıl önce yeniden yayınlanan bu romanın bütün ciltlerini Türkiye'den getirtmiş ama bir yandan çalış, bir yandan kitap yaz, bir yandan politik bilim-sosyal psikoloji dalında üniversite oku ve bir yandan da PDS'in Frankfurt Yönetim Kurulu'nda bulun; okuyamadım. Sonra kitaplar bir yerlere gitti...

Yeni olarak pdflerini buldum ve baştan okumaya başladım, ikinci cildi bitiriyorum. Edebiyat olarak fazla bir şey olmasa da sürükleyici ve 16. yüzyıl Fransa'sını Paris merkezli olarak iyi anlatıyor. İkinci ciltte Katoliklerin Protestanları kitlesel olarak öldürdükleri St. Barthelemy katliamı da yer alıyor. Hıristiyanlıkta da mezhep savaşı vardır ve Ortadoğu ülkelerindeki Sünni-Şii çekişmesi bu nedenle Hıristiyanlık içindeki mezhep savaşına benzetilir. Tek fark onlar birbirlerini katletmiş ve bunu aşmışlardır, islamda hala aşılamamıştır.

Romanın üç önemli yanı bulunuyor.

Birincisi; Pardayanla'rın belirli değerlere olan bağlılıklarıdır. Özel bir şövalye karakteri...

İkincisi, kadınların rolüdür. Romanı götüren kadınlardır denilebilir. Büyük aşklar, entrikalar ve her çeşit numara...

Üçüncüsü, herkes dinine bağlı, yani Katolik ama bu durum onların dindar görünümleri altında her çeşit cinayeti planlamalarını ve işlemelerini, türlü çeşitli entrikaları ortadan kaldırmıyor. Romandaki çok sayıda kahramanın neredeyse tamamı sürekli olarak birbirine yalan söylüyor. Çok kişi birbirinin ardından bir takım numaralar çeviriyor.

Bunlar ilk iki kitap içindir, hepsini okumaya niyetliyim, belki sonraki ciltlerde başka özellikler de çıkabilir.

Hıristiyanlık ile İslamiyet ayrı dinler ama Pardayanlar'ı okurken aradaki benzerliği sürekli görüyorsunuz. Louvre sarayındaki Kraliçe Medici ya da bizdeki Hürrem Sultan... İkisi de sarayı parmağında döndürüyor. Sürekli olarak kötülük, cinayetler, birbirini kazıklamalar ve soymalar var ama bunu yapanların hepsi dindar ya da iyi Katolikler...

Okurken aklıma Al Capone geldi, biliyorsunuz ünlü bir gangsterdir. Demişti ki:

“Çocukken bir bisikletim olsun diye Tanrı'ya dua ederdim ama bir türlü olmazdı. Sonra Tanrı'nın çalışma tarzının bu olmadığını anladım. Bir bisiklet çaldım ve her gece Tanrı'ya günahımı bağışlaması için dua etmeye başladım.”

Günahlar daha sonra büyüyor tabii ama inançlarından vazgeçmiyor. Bütün mafya filmlerinde bu inancı görürsünüz, cinayetlerle inanç birliktedir. İzlemediyseniz Baba filmi özellikle öneririm.

Müslümanlıkta da her günahı işlersiniz; sonra Hac'a gidersiniz, bir ay oruç tutarsınız, namaz kılar dua edersiniz ve günahlarınız af edilir. Günahın boyutuna göre bu kadar yapmanız bile gerekmez.

Aynısı öyle değil mi?